

ΒΙΟΣ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ, ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ
ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένιοις ἀθλήσαντος
ἐν ἔτει 720,
ἐορταζομένου τῇ δ' Μαΐου.

Ἐκδίδεται μερίμνη τοῦ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ
Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου Θεβών
Θῆβαι 2013

Σεπτή εἰκὼν τοῦ Ἀγίου. Θησαυρίσμα τοῦ Ναοῦ μας (18ος αἰ.)

Ἀπολυτίκιον Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου.

Εξ Ἑφῶς ἐκλάμψας, ἐν Βουννένοις ἡγώνισαι Νικόλαε Παμμάκαρ ἐναδλήσας στερῶτάτα. Διό καὶ δοξασθεὶς παρὰ Χριστοῦ, θαυμάτων ἀναβλύζεις δωρεάς τοῖς προστρέχουσι τῷ λειψάνῳ σου τῷ σεπτῷ, Ὁσιομάρτυς ἐνδοξε. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, Δόξα τῷ Σέ στεφανώσαντι, Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

«ΕΝ ΑΡΧΗ...»

Μέ ιδιαίτερη χαρά καὶ συγκίνηση προβαίνουμε στήν ἔκδοση τοῦ Βίου καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς, στό ὄνομα τοῦ ὁποίου τιμᾶται καὶ ὁ Ἑνοριακός μας Ναός. Ἰκανοποιεῖται ἔτσι, ἓνα εὐσεβές αἶτημα τῶν Ἑνοριτῶν μας ἀλλὰ καὶ πολλῶν πιστῶν πού εὐλαβοῦνται τόν Ἅγιο, τό ὅποιο ἀφοροῦσε στήν παρουσία αὐτοῦ τοῦ Ὑμνολογήματος σέ βιβλίο μικροῦ σχήματος γιά νά προσεύχονται στόν Ἑνδοξο Ἀθλητή τῆς πίστεως μας καί νά ἐπιζητοῦν τήν μεσιτεία καί τήν πρεσβεία Του γιά ὅτιδῆποτε πνευματικό ἢ ὕλικο τούς ἀπασχολεῖ.

Γιά πρώτη φορά ἡ παράκληση τοῦ Ἀγίου κυκλοφόρησε τό 1977 μέ φροντίδα τοῦ Παν. Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Ἀνδρου Ἀρχιμ. π. Δωροθέου Θεμελῆ. Ἀπευθύνθηκε τότε στόν «νέο Ρωμανό τῆς Ἐκκλησίας μας» ὅπως χαρακτηριστικά γράφει στήν

ἐπιστολή του, στὸν Ὑμνογράφο τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Μοναχὸ Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη(†) ὁ ὁποῖος συνέταξε τοὺς Ὑμνους καὶ μὲ αὐτοὺς ἀνευφήμησε καὶ ἐμεγάλυνε τὴν ζωὴ, τὰ μαρτύρια, τὸ τέλος καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου ἐδῶ καὶ αἰῶνες φυλάσσεται ὡς πολῦτιμος θησαυρὸς στήν ἀνωτέρω Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ ἐντὸς πεποικιλμένης πολυτίμου Θήκης ἢ ὁποία κατασκευάσθηκε μὲ ἔμπνευση, σχεδιασμό καὶ ἐπίβλεψη τοῦ ἀκαταπόνητου καὶ Φιλαγίου Γέροντος Δωροθέου. Παρακαλέσαμε τὸν Σεβαστὸ Γέροντα στὸν ὁποῖον ἀνήκουν ἐξ' ὁλοκλήρου τὰ πνευματικὰ δικαιώματα τοῦ Ὑμνογραφικοῦ ἔργου νὰ μᾶς δώσει τὴν Εὐλογία καὶ τὴν Ἄδεια νὰ ἐκδώσουμε τοὺς Ὑμνους αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ἔχουμε στήν προσευχητικὴ μας διάθεση οὕτως ὥστε νὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὸν Ἅγιο ἐνώπιον τοῦ τμήματος τοῦ ἱ. Λειψάνου Του, τὸ ὁποῖο φυλάσσεται ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου καὶ τῆς ἀργυρᾶς Θήκης στὸν Ναὸ μας ὅποτε ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ περίσταση τῶν πιστῶν Ἑνοριτῶν καὶ μὴ, τὸ ζητήση.

Χάριτας πολλὰς καὶ εὐχαριστίες ὀφείλουμε στὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαο καὶ γι' αὐτὴν τὴν πνευματικὴ χαρὰ πού μᾶς ἔδωσε μὲ τὴν ἔκδοση τοῦ Βίου Του καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Του Κανόνα καθὼς καὶ στὸν Πανοσιολ. Γέροντα Δωρόθεο γιὰ τὴν Εὐλογία καὶ τὴν

Ἄδεια πού μᾶς παραχώρησε γιὰ τὴν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς Ἑκδοσης.

Ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο τῆς ἀγάπης Του τοῦ ἀφιερώνουμε αὐτὴν τὴν Ἑκδοση καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ εὐχεται ἐνώπιον τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο καὶ εὐημερία του «μικροῦ Ποιμνίου» τῆς Ἑνοριακῆς μας Κοινότητος.

Τέλος, εὐχόμαστε «ὁ τῶν νοσούντων ἄμισθος ἰατρός καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμός Ὑπερασπιστής καὶ τὸν ἐν παντίαις ἀνάγκαις Ὑπέρμαχος» Ὁσιομάρτυς ἐν Βουνένοις Νικόλαος νὰ ἐκπληρώνει ἅμεσα τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας ὅσων προστρέχουν σ' Ἐκεῖνον καὶ ἀσπάζονται τὴν Τιμίαν Κάρα καὶ τὰ ἱ. λείψανά Του, καὶ προσεύχονται μὲ τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα Του ἀνάβοντας τὸ κεράκι τῆς εὐλαβείας τους στήν χάρη Του, καὶ νὰ τοὺς χαρίζει τὰ πολυτιμώτερα ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ Οὐρανοῦ, «χαρὰν καὶ εἰρήνην καὶ ὑγίαν». Ἐπίσης ἡ ἀνάγνωση τοῦ Βίου καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου νὰ ἀποτελέσει γιὰ ὅλους μας μία πρόσκληση ἀλλὰ καὶ πρόκληση γιὰ νὰ τὸν μιμηθοῦμε στήν προσωπικὴ μας ζωὴ καὶ πορεία.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Εφοῦ ἐξαντλήθηκε ἡ πρώτη ἔκδοση (2006) τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα καὶ τοῦ Βίου στὴ δημοτικὴ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τῇ ἀρωγῇ τοῦ ἐγκωμιαζομένου Ἀθλοφόρου τῆς Πίστεώς μας, προβαίνουμε στὴν ἐπανέκδοσή του μὲ ἀρκετὲς βελτιώσεις καὶ τὴν παράθεση ἐπιπλέον τριῶν εὐχῶν, μιᾶς ποίημα τοῦ Ὑμνογράφου τῆς ΜτΧΕ Μακαριστοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου τοῦ Μικραγιαννανίτου καὶ δύο ποίημα τῆς Ὁσιωτ. Καθηγουμένης τῆς Ἱ.Μ. Ἁγίου Ἱεροθέου Μεγάρων Γεροντίσσης Ἰσιδώρας καθὼς καὶ πολλῶν εἰκόνων τοῦ Ἁγίου καὶ φωτογραφιῶν ποὺ ἀφοροῦν στὸν φερώνυμο Ναό μας.

Εὐχαριστοῦμε τὸν Πολυσέβαστο Καθηγούμενο τῆς Ἱ.Μ. Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου Γέροντα Ἀρχιμ. π. Δωρόθεο γιὰ τὴν εὐλογία ποὺ μᾶς ἔδωσε γιὰ

νὰ συμπεριλάβουμε στὴν ἔκδοσή μας τὶς εὐχὲς ποὺ μὲ τὴν δική του φροντίδα συνέγραψαν οἱ Ὑμνογράφοι καθὼς καὶ τὰ Πρωτογράμματα ποὺ ὁ ἴδιος φιλοτέχνησε καὶ ποὺ κοσμοῦν τὴν παρούσα ἔκδοση.

Εὐχαριστοῦμε ἐπίσης τοὺς φιλάγιους πιστοὺς γιὰ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία περιέβαλαν τὴν ἀγιόφιλο αὐτὴ ἐργασία εὐχόμενοι κάθε προσωπικὴ καὶ οἰκογενειακὴ Εὐλογία.

Εὐχαριστοῦμε τὴν κ. Μαρία Δημητρίου γιὰ τὴν ἀνάληψη τῆς δαπάνης τῆς παρούσης ἐκδόσεως εἰς μνήμην τῶν Γονέων τῆς Σωτηρίου καὶ Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀδελφοῦ τῆς Στυλιανοῦ. Εὐχόμαστε, οἱ Κεκοιμημένοι τῆς νὰ ἀναπαύονται ἐν Χώρα Ζώντων καὶ στὴν ἴδια ὑγεία τὴν κατ' ἄμφω.

Προσφέρουμε τὴν Ἑκδοση αὐτὴ ὡς εὐῶδες θυμίαμα πρὸς τὸν ἐν Ὁσίοις Ὁσιον καὶ ἐν Μάρτυσι Θαυμαστὸν Νικόλαον, ἐπικαλούμενοι τὶς πρεσβεῖες καὶ τὴν Προστασία Του.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο

Ὁ Παν. Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Πατριαρχικῆς καί
Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου
Ἀρχιμανδρίτης π. Δωρόθεος (Θεμελῆς).

Δωροθέω ἅγιε δὸς υἱείαν
Ἑνορίᾳ αὕτη σέ καδικετεύει.

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΖΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ

Εἰ ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, μεγίστη εἶναι ἡ χάρις καὶ εὐλογία ἣν ἔχομεν ἵνα καταφεύγωμεν μετὰ Θεόν εἰς τὰς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων Του, εἰς πᾶσαν θλίψιν, ἀνάγκην, ἀσθένειαν καὶ δοκιμασίαν εἰς τὸ πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς.

Οἱ Ἅγιοι ἴστανται βοηθοὶ ἡμῶν ἐν παντί καὶ πάντοτε, ἀρκεῖ ἡμεῖς νὰ καταφεύγωμεν μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν πρὸς αὐτούς καὶ νὰ ζητοῦμεν τὰς πρεσβείας των· οὗτοι δέ ὡς ταχυδρόμοι ἔλαφοι μεταφέρουν τὰς προσευχὰς καὶ τὰ αἰτήματα ἡμῶν εἰς τὸν Θρόνον του ἐν Τριάδι μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, πρὸς ἐκπλήρωσιν τούτων.

Εἰς τοιοῦτος ὀξύτατος βοηθός καὶ τῶν νοσούντων ἄμισθος ἰατρός καὶ ἐν παντίαις ἀνάγκαις Ὑπέρμαχος τυγχάνει καὶ ὁ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο τευχίδιον ὑμνολογούμενος ἅγιος Ὁσιομάρτυρας καὶ ἱαματικός Νικόλαος ὁ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις ἀδλήσας οὐ τήν χαριτόβρυτον Τιμίαν Κάραν αἰῶνες τώρα φυλάσσει εἰς τὰς ἀγκάλας

της ἢ καδ' ἡμᾶς παλαίφατος ἱστορική Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις εἰς τὰς Ὠρας τῆς νήσου Ἄνδρου, βρούουσα ἰάσεις καί ἀρρήτως εὐδιαίζουσα καί προχέουσα τῆς δωρᾶς τὰ ἰάματα, πᾶσι τοῖς ἀσπαζομένοις αὐτήν μετὰ πόθου.

Πολλάκις γεγόναμεν μέτοχοι τῶν θαυμάτων καί εὐλογιῶν τοῦ Ἐνδόξου τούτου ἀδελτοῦ τῆς Πίστεως ἡμῶν, καί ἐκ τῆς προσωπικῆς ἡμῶν πολυχρονίου ἐμπειρίας ἐν τῇ Μοναστικῇ πολιτεία καί διακονίᾳ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἡμῶν πλεῖστα ὅσα θαύματα ἴδωμεν καί ἡκούσαμεν ἐπιτελούμενα ὑπ' αὐτοῦ.

Δι' αὐτό πατρικῶς συνιστῶμεν εἰς ὅποιον τὰς χεῖρας εὐρεθῇ τό παρόν ἱερόν τεῦχος μετ' εὐλαβείας νά ψάλλῃ τόν ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα Παρακλητικόν Του Κανόνα καί νά ἔχῃ πλήρη τήν πεποίθησιν ὅτι ὁ Ὁσιομάρτυς Νικόλαος δά φανῇ σύντομος βοηθός εἰς τὰ αἰτήματά του.

Ἰδιαιτέρως αἰσθάνομαι χαράν καί πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, καί συγχαίρω τόν ζηλωτὴν πρεσβύτερον π. Εὐάγγελον Ρουσέτην ἐφημέριον τοῦ φερωνύμου περικαλλοῦς Ναοῦ Του ἐν Θήβαις, ὃν ἡ ἀγάπη καί ὁ ζήλος του λαμπρότερον καί εὐπρεπέστερον ὁσημέραι ἀναδεικνύει, διὰ

τήν ἐκτύπωσιν τοῦ κανόνος Του, καί πιστεύω ὅτι δά φανῇ χρησίμων ἐγχειρίδιον εἰς πᾶσαν ἀνάγκην παντός εὐσεβοῦς, ἐξαιρέτως δέ εἰς τοὺς ἐνορίτας τοῦ δι' οὗ ὁ λόγος φερωνύμου Ναοῦ, ὅστις ἐκτός τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος κέκτηται τιμαλφὴν μέγιστον θησαυρόν τήν σεπτὴν καί θαυματουργόν Του Ἱ. Εἰκόνα τήν τόσον ἱεροπρεπῶς χρωματουργηθεῖσαν πρό παλαιῶν χρόνων καί τῆς ὁποίας τό κάλλος καί ἡ ἁγιοςύνη τοῦ ἱστορουμένου προσώπου τοῦ Ἁγίου συγκινεῖ πᾶσαν εὐλαβὴ ψυχὴν.

Περαίνων τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἃς ἐχάραξα τῇ παρακλήσει τοῦ πεφιλημένου καί λίαν μοι ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ π. Εὐαγγέλου, εὐχομαι ὅπως ὁ Ἅγιος φανῇ ἐν παντί καί πάντοτε βοηθός καί ἱατρός εἰς πᾶσας τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπικαλουμένων τὰς πρεσβείας Του καί μετ' εὐλαβείας ψαλλόντων τόν Ἱ. Αὐτοῦ Κανόνα.

Ἐγγραφον ἐν τῷ κελλίῳ ἡμῶν
τῇ Ἁγίᾳ Ἡμέρᾳ τῆς Ὑπαπαντῆς
τοῦ Κ.Η.Ι.Χ. τοῦ 2006

† Δεχέσθαι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Νικολάου
ἡμῶν
—

Ἡ Θήκη τοῦ Τιμίου λειψάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος
πού φυλάσσεται στὸν Ναό μας.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΤΟΥ ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΝ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ

Μεταφορά στὴν δημοτικὴ τοῦ **Συναξαρίου** του

Γέννηση - ἀνατροφή

Ὅτός ὁ περηφανὴς καὶ ἀνίκητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος ὁ νέος, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Τό παρουσιαστικό του, σύμφωνα μὲ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα, ὁ ψυχικός του κόσμος ὥστόσο ἦταν ἰδιαίτερα εὐγενικός καὶ θαυμάσιος. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια ἦταν πολὺ συνετός καὶ φρόνιμος καὶ ἀπεῖχε τῶν συναναστροφῶν μὲ ἀσύνητους νέους ποὺ ἔννοιά τους μοναδική ἦταν τὰ γέλια καὶ οἱ φαιδρότητες καὶ ἡ χρῆση ὑβριστικοῦ φρασσεολογίου καὶ οἱ φλυαρίες, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν νέων, ἀλλὰ ἀγαποῦσε νὰ συναναστρέφεται μὲ ἀνθρώπους φρόνιμους καὶ μὲ γέροντες γιὰ νὰ συνδιαλέγεται καὶ νὰ ἀκούει λόγια χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα στὴν ψυχή. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε κατατάχθηκε σὲ στρατὸ καθότι

τόν χαρακτηρίζε ανδρεία καί τόλμη. Καί πράγματι διέπρεπε στήν στρατιωτική τέχνη σέ τέτοιο βαθμό ὥστε ἐξαιτίας τῶν πολλῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων του ἀπέκτησε φήμη καί ξακουστό ὄνομα.

Γίνεται Δούκας

Ὁ Βασιλιάς τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀκούγοντας γιά τήν καλή του φήμη καί ἀφοῦ πληροφορήθηκε καί ἀπό πολλούς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Νικόλαος ἦταν ὄχι μόνο ικανότατος στό λέγειν ἀλλά καί ἄξιος στό νά καθοδηγεῖ μέ συμβουλές καί ἄλλος σάν αὐτόν δέν μποροῦσε νά βρεθεῖ, τόν κάλεσε νά πάει στό παλάτι. Ὁ Νικόλαος ἀνταποκρίθηκε καί ἔπειτα ἀπό τήν μεταξύ τους συνομιλία ὁ Βασιλιάς χάρηξε ιδιαίτερα συνειδητοποιώντας τή λογική καί τή φρόνηση καί τήν ικανή κρίση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καί ἔτσι ἀποφάσισε νά τοῦ δώσει τό ἀξίωμα τοῦ Δούκα παράλληλα μέ μιᾶ ἐπαρχία ὑπό τήν ἡγεμονία του καθῶς καί στρατιῶτες ταγμένους στήν ὑπηρεσία του.

Ἄξιος Στρατηλάτης

Ὅπως θεωροῦσε πρέπον ὁ Νικόλαος, ἀπό τότε πού ἔλαβε τό ἀξίωμα, καί ἔγινε ἡγεμόνας, δέν ἔπαυε νά εκπαιδεύει καθημερινά τοὺς στρατιῶτες του καί νά τοὺς συμβουλεύει γιά τά θέματα τά σχετικά μέ τόν πόλεμο, ἐφόσον αὐτές ἦταν κι οἱ ὑποχρεώσεις πού

ἀπερῶρεαν ἀπ' τή θέση στήν ὁποία βρισκόταν, περισσότερο ὁμως τοὺς νουθετοῦσε καί τοὺς δίδασκε τά ἔργα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καί τάξης, πῶς νά προσεύχονται καί νά παρακαλοῦν τόν Δεσπότη Χριστό νά τοὺς δίνει δύναμη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τους στόν πόλεμο. Ἐπίσης συχνά τοὺς ἐξιστοροῦσε ἡρωϊκά κατορθώματα, ἱστορίες καί θριάμβους παλαιότερων γενναίων ἀνδρῶν, μέ ποιό τρόπο πολέμησαν καί νίκησαν, πῶς κυρίευσαν φρούρια πολλά καί πόλεις, ἀλλά ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, πράγμα πού ἦταν καί πιό ὠφέλιμο, τοὺς συμβούλευε νά ἔχουν ἀδιάλειπτα στή θύμησή τους τό φόβο τοῦ Θεοῦ καί νά μὴν ἀδικήσουν ποτέ κάποιον εἴτε φτωχό εἴτε πλούσιο. Γι' αὐτό ποτέ κανεῖς δέν εἶπε, σέ ὅσους τόπους κι ἂν πῆγαν, ὅτι οἱ στρατιῶτες τοῦ Νικολάου τόν ἀδίκησαν ἢ τόν ἐβλάψαν στό παραμικρό.

Τόν καιρό ἐκεῖνο, κατὰ τόν ὄγδοο δηλαδή αἰῶνα, τό ἔτος 720, ἀποστάτησε μιᾶ περιοχὴ τῆς Θεσσαλίας ἀντιδρώντας στήν ὑποταγὴ της στόν τότε βασιλεύοντα στήν Κωνσταντινούπολη, Λέοντα τόν Ἰσαυρο τόν Εἰκονομάχο, ὁ ὁποῖος ἔλεγε τήν Ἀνατολή. Οἱ ἀποστάτες ἐπιδίδονταν σέ λεηλασίες στά σύνορα τῆς Μακεδονίας καί πολλοὺς ἀνθρώπους αἰχμαλώτισαν. Ὁ Βασιλιάς θέλοντας νά ἐλέγξει τήν κατάσταση ἔστειλε διατάγματα σ' ὅλη τήν Ἀνατολή καλώντας τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες μέ τά στρατεύματά τους. Ἀνάμε-

σα σ' αὐτούς ἦταν κι ὁ θαυμαστός Νικόλαος μέ τούς ὑπηκόους του, ὁ ὁποῖος ἐστάλη στή Θεσσαλονίκη καί ὕστερα ἀπό πόλεμο νίκησε καί ὑπέταξε τούς Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑποσχέθηκαν νά καταβάλλουν τόν ἐπιβαλλόμενο φόρο, ὅπως καί πρὶν. Ἐπειτα, φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ, κατευθύνθηκε πρὸς τή Λάρισα, ἡ ὁποία τότε ἦταν ἓνα δυνατὸ καί ὁμορφο φρούριο, μέ ἐξαίρετες διακοσμήσεις καί φυλασσόμενο ἀπὸ δυνατούς πύργους. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά μὴν μπορέσουν νά τό ὑποτάξουν, ἀλλά νά ἡττηθοῦν. Γιατί οἱ Λαρισσαῖοι ὅταν ἔκαναν ἐπίθεση, πολεμοῦσαν μέ ἀνδρεία καί κατάρφεναν νά ἐξοντώσουν πολλούς ἀπὸ τό στράτευμα τοῦ Νικολάου.

Κρίση συνειδήσεως. Φεύγει ἀπὸ τό στράτευμα

Βλέποντας λοιπὸν ὁ Νικόλαος τούς Ρωμαίους ἐξαντλημένους καί ὅτι ἡ νίκη ἀνῆκε στούς ἐχθρούς σκέφτηκε «Οἱ ἄνθρωποι, μᾶς νίκησαν καί ἂν κι ἐγὼ θανατωθῶ ἄδικα στή μάχη, ὅπως αὐτοὶ οἱ δύστυχοι, σέ τί θά μέ ὠφελήσει τό πρόσκαιρο καί φθαρτὸ ἀξίωμα τοῦ Δούκα; Καλύτερα νά ζῶ σάν ἀπλὸς πολίτης παρὰ νά ἔχω ὑπὸ τὸν ἑλεγχό μου τόσους στρατιῶτες καί νά λάβω ἀτιμωτικὸ θάνατο. Γιατί τί τιμὴ θά ἔχει πιά τό κορμί μου καί τί ὄφελος θά βρεῖ ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἡ ζωὴ μου χαθεῖ πρὶν τὴν ὥρα της; Πιὸ καλὰ λοιπὸν

νά πάω νά ἡσυχάσω σέ ἓνα τόπο ἔρημο, νά κλαίω γιὰ τίς ἁμαρτίες μου κι ἴσως μπορέσω νά συγχωρεθῶ ἀπ' τὸν Θεὸ τὴν ὥρα τῆς κρίσεως». Αὐτὰ ἀφοῦ συζήτησε μέ τὸν ἑαυτό του, ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κατέληξε στή Βουνέννη (Βούνενος εἶναι ὄρος τῆς Θεσσαλίας πού ὀνομάζεται καί Ὁρθρὺς). Ἐκεῖ μέσα σ' ἓνα μεγάλο δάσος κατοικοῦσαν ἐνάρετοι ἐρημίτες καί ἀσκητές, στά κελιά πού βρίσκονταν μέσα στὴν πυκνὴ βλάστηση. Ὁ Νικόλαος βλέποντάς τους χάρηκε ιδιαίτερα καί εὐχαρίστησε τὸν Κύριο πού τὸν φώτισε καί τὸν ὁδήγησε σέ τέτοιο τόπο ὅπου ἡ ψυχὴ του μποροῦσε νά βρεῖ σωτηρία.

Ἐμεινε λοιπὸν ἐκεῖ καί ἀγωνιζόταν μαζί τους, καλλιεργώντας μέσα του τὴν θεϊκὴ ἀρετή. Ὅταν ἐκεῖνοι οἱ θαυμάσιοι ἀσκητές εἶδαν τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς του καί μέ πόσο ζῆλο ἀφοσιώθηκε στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ μέ νηστεῖες, προσευχές καί ὁλονύχτιες ἀγρυπνίες, τὸν παρακινοῦσαν νά προοδεύσει περισσότερο στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς ἐξιστορώντας του διηγήματα ὠφέλιμα στὴν ψυχὴ. Ἐκεῖνος μέ τέτοιες συμβουλές κάθε μέρα ἐντρυφοῦσε στὸν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς αὐτῆς πολιτείας, ὅσο μπορούσε, καί ὅλοι τὸν θαύμαζαν καί κατέβαλαν προσπάθειες γιὰ νά διακριθεῖ ὁ νέος στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ. Ὁ πονηρὸς διάβολος, ὁμως, ὅταν εἶδε τὴ θαυμάσια καί ἀξίεπαινη πολιτεία τους, τὴ σύμφωνη μέ τὰ θεϊκὰ πρότυπα, δέν μπόρεσε

ν' ἀντέξει ὁ τρισκατάρατος, γιατί ἔχει τή συνήθεια νά ἐμποδίζει τό καλό, ἐπειδή τό μισεῖ, καί νά ἐνοχλεῖ τούς ἐνάρετους, ὁ δόλιος. Ξεσήκωσε λοιπόν τούς ἄδελφους Ἄβαρους πού ἄρχισαν νά λεηλατοῦν περιοχές τῆς Δύσης καί κυριεύοντας φρούρια καί χῶρες κι ἀφοῦ πολλοὺς αἰχμαλώτισαν, ἔφτασαν στή Λάρισα καί μέσα σέ λίγες ἡμέρες τήν ἐπόρθησαν καί κατέλαβαν κι ὅλα τὰ περίχωρα ἀπό τή Δημητριάδα, δηλαδή τόν Βόλο, ὡς τὰ Φάρσαλα καί τήν Ἐλασσώνα καί τίς περιοχές γύρω ἀπ' αὐτήν καί τοὺς ταπείνωσαν τόσο ὥστε καί τήν πίστη τους ἤθελαν νά ἐλέγξουν καί νά τοὺς κάνουν νά ἀρνηθοῦν τόν Δεσπότη Χριστό, τόν μόνο Ἀληθινό Θεό, καί νά προσκυνήσουν, τὰ ἄχρηστα εἰδῶλα. Καί πολλοί πού δέν ἤθελαν νά προδώσουν τήν πίστη τους θανατώθηκαν καί ἄλλοι ὑπέμειναν διάφορες τιμωρίες καί ἄπειρα βασανιστήρια γιά τήν ἀγάπη τοῦ γλυκύτατου Χριστοῦ. Κατάφεραν ἔτσι μέ τὰ πρόσκαιρα σωματικά τους τραύματα, νά κληρονομήσουν τήν αἰώνια εὐτυχία καί τήν ἀφατη ἀγαλλίαση στήν Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ τήν Οὐράνια.

Τήν ἐποχή πού αὐτά γίνονταν, ὁ Ἅγιος Νικόλαος βρισκόταν στό ἐρημητήριό του στά Βούνενα καί ἀσκήτευε μαζί μέ τοὺς συντροφούς του: Γρηγόριο, Ἀρμόδιο, Ἰωάννη, Δημήτριο, Μιχαήλ, Ἀκίνδυνο, Θεόδωρο, Παγκράτιο, Χριστόφορο, Παντολέον, Αἰμιλιανό καί Ναυοῦδιο. Μιά νύχτα καθῶς προσεύχονταν Ἄγγελος

Κυρίου τοὺς ἐπισκέφτηκε καί τοὺς εἶπε: «Ετοιμαστεῖτε καί μείνετε ἀκλόνητοι στήν πίστη σας, γιατί σέ λίγες μέρες πρόκειται νά μαρτυρήσετε γιά νά κερδίσετε τὰ βραβεῖα καί τὰ στεφάνια γιά τὰ ὁποῖα ἀγωνίζεστε, γιά νά κληρονομήσετε τήν Οὐράνια Βασιλεία». Αφοῦ εἶπε αὐτά, ἔξαφανίστηκε. Οἱ ἀσκητές χάρηκαν μέ τὰ χαρμόσυνα εὐαγγέλια καί ἐπιδίδονταν περισσότερο σέ νηστεῖες σέ πολὺωρες προσευχές γιά νά καταστοῦν ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ἐκείνες τίς μέρες ἔμαθαν τὰ αἰμοβόρα σκυλιά, οἱ βάρβαροι Ἄβαροι, ὅτι στό βουνό τῆς Βουνένης κατοικοῦσαν ἀσκητές, πού νήστευαν καί προσκυνοῦσαν ἀκατάπαυστα, ἡμέρα καί νύχτα, τόν Κύριο. Ἀρματώθηκαν λοιπόν καί κίνησαν νά τοὺς σκοτώσουν.

Προετοιμασία γιά τό μαρτύριο

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, στό μεταξύ, νουθετοῦσε τοὺς ἀδελφούς του καί συνασκητές του καί τοὺς συμβόλευε λέγοντας: «Μὴ φοβηθοῦμε, ἀδελφοί, τόν πρόσκαιρο θάνατο καί καθόλου νά μὴ δειλιάσουμε γιατί ἦρθε ἡ ὥρα νά δείξουμε τήν ἀνδρεία μας, νά κληρονομήσουμε, γιά τήν τόσο μικρή καί λίγη ἀσκησή μας τήν παντοτινὴ εὐτυχία καί τήν αἰώνια ἀνάπαυση». Αὐτά καί ἄλλα ἔλεγε ὁ Ἅγιος γιά νά κρατῇ στέρεη τήν πίστη τῶν ἀδελφῶν του, ὅταν ἔφτασαν σάν θηρία ἀνήμερα ἐκεῖνοι οἱ αἰμοδιψεῖς καί συλλαμβάνοντας τοὺς ἀγίους

τούς τιμωροῦσαν, χωρίς ἔλεος καί εὐσπλαγχνία, μέ ραβδισμούς καί ἄλλα βασανιστήρια. Ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ὑπέμεναν μέ γενναιότητα καί ἀνδρεία τά βασανιστήρια καί δέν πρόδωσαν τήν πίστη τους. Γι' αὐτό καί οἱ βάρβαροι τούς ἀποκεφάλισαν, χωρίς νά γνωρίζουν ὅτι μέ τόν προσωρινό θάνατο πού τούς προξένησαν, ἐκεῖνοι κέρδισαν ζωή ἀθάνατη καί Οὐράνια Βασιλεία.

Προσπάθειες γιά νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό

Τόν Ἅγιο Νικόλαο, ἐπειδή τόν εἶδαν σ' αὐτή τή νέα καί ὠραιότατη ἡλικία καί γνώριζαν τή φρόνηση καί τήν ἀνδρεία του δέν τόν πείραξαν καθόλου τόν προέτρεπαν ὅμως μέ λόγια, κολακεῖες καί μηχανορραφίες σέ ἀσεβεῖς πράξεις, ἐλπίζοντας οἱ ἀνόητοι καί ἄμυαλοι νά τόν προσηλυτίσουν στό δικό τους θρησκευτικό φρόνημα. Μάταια προσπάθησαν καί ἀνόητα σκέφτηκαν γιατί καθόλου δέν μπόρεσαν νά κλονίσουν τήν εὐσέβειά του καί στίς κολακεῖες, τίς ὁποῖες τοῦ ἔκαναν, ἀπαντοῦσε φρόνιμα: «Εγώ δέν εἶμαι μωρό παιδί γιά νά ξεγελαστώ, νά ἀρνηθῶ τόν ἀληθινό Θεό, τόν Πλάστη καί Εὐεργέτη μου καί νά προσκυνήσω εἰδῶλα κουφά καί ἀναίσθητα. Ἀπ' τήν ἀρχή ἤμουν εὐσεβὴς Χριστιανός καί Ὁρθόδοξος καί ἔτσι ἐπιθυμῶ νά εἶμαι μέχρι νά παραδώσω τήν ψυχή μου στά Ἄχραντα χέρια τοῦ Κυρίου μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο προσκυνῶ ὡς Θεό ἀληθινό καί Σωτήρα μου, τόν λατρεύω καί

τόν σέβομαι καί ἄν ὁ ἐχθρός τοῦ Ἰησοῦ μέ πιέσει νά Τόν ἀρνηθῶ, εἶμαι πρόθυμος γιά τήν ἀγάπη Του νά χύσω καί τό ἴδιό μου τό αἷμα. Τούς δικούς σας θεούς τούς περιφρονῶ καί τούς ἀτιμάζω σάν πέτρες ἄψυχες καί ξύλα ἀναίσθητα καί σάν ὁποιοδήποτε ἄλλο ὑλικό ἄχρηστο καί περιφρονημένο». Τότε οἱ ἀντίχριστοι βάρβαροι ἀκούγοντας τίς ὕβρεις καί τίς κατηγορίες κατά τῶν θεῶν τους, δύμωσαν πολύ καί τόν ἔδειραν ἀνελέητα. Καί μετά ἀπό λίγο πάλι τόν κολάκευαν καί τοῦ ἔλεγαν: «Νικόλαε μή χάσεις μάταια καί χωρίς ὄφελος αὐτή τήν ἀνδρεία καί ὁμορφιά, γιατί ὁ Χριστός σου καθόλου δέν θά σέ βοηθήσει, μόνο κάνε αὐτά πού σοῦ λέμε, καί γίνε μέλος τῆς κοινωνίας μας καί ὁμοῖδεάτης μέ μᾶς, γιά νά μή στερηθεῖς αὐτή τή γλυκιά ζωή, μέ πολλά καί ἀνυπόφορα βασανιστήρια, στά ὁποῖα σήμερα ἐμεῖς θά σέ ὑποβάλλουμε, ἐάν περιφρονήσεις τά λόγια μας». Τότε τούς λέει ὁ Ἅγιος: «Αὐτό πού φοβερίζετε ὅτι θά μοῦ κάνετε τό ἐπιθυμῶ ἔντονα καί τό λαχταρῶ, γιατί ἄν μέ χωρίσετε ἀπ' αὐτή τή μάταια καί πρόσκαιρη ζωή θά μοῦ δοθεῖ ἡ αἰώνια ζωή καί ἡ Οὐράνια Βασιλεία, ὅπου πάντα θά δοξάζομαι μαζί μέ τό Χριστό μου καί θά ἀπολαμβάνω στόν παράδεισο ἀνείπωτη χαρά καί εὐφροσύνη καί ἀγαλλίαση».

Φρικτά μαρτύρια. Τό τέλος

Ὅταν λοιπόν κατάλαβαν ὅτι δέν μπόρεσαν νά τόν

μετακινήσουν ἀπ' τή σταθερή πίστη του, ἀποφάσισαν νά τόν θανατώσουν μέ τρόπο σκληρό καί ἐπώδυνο. Πρῶτα τόν ἔδειραν, ἀλλάζοντας δυό καί τρεῖς φορές τά ἄτομα πού τόν μαστίγωναν, μέχρι πού ἡ γῆ κοκκίνησε ἀπ' τό ἅγιο αἷμα Του. Ἀλλά ὁ Ἅγιος ἔδειχνε καρτερία καί γενναιότητα καί τόσο ἄντεχε τό μαστίγωμα ὥστε τοῦ φαινόταν ὅτι παραδόξως ἦταν ἄλλος στή θέση του, αὐτός πού βασανίζοταν. Ἐπειτα ἀφοῦ τόν ἔδεσαν σέ δέντρο τόν σαῖτευαν μέ τά τόξα καί τόν τρύπησαν μέ τή λόγχη τοῦ δικοῦ του κονταριοῦ καί σέ πολλές ἄλλες τιμωρίες τόν ὑπέβαλλαν καί σέ διάφορα βασανιστήρια, στήν προσπάθειά τους νά τόν κάνουν νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί νά προσκυνήσει τά εἰδῶλα. Αὐτός ὥστόσο τοὺς ἐξύβριζε καί ἄφοβα τοὺς ἀποκρινόταν: «Ἀπάνθρωποι καί μέ μυαλό ζῶον, πού μόνο στή μορφή μοιάζεται μέ ἄνθρωπο ἀλλά καθόλου στή σκέψη, μήν ἔχετε κάποια ἐλπίδα ὅτι μ' αὐτά τά βάσανα θά μέ χωρίσετε ἀπ' τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου. Διότι ὅσες πληγές μοῦ προκαλεῖτε τόσα στεφάνια μοῦ πλέκετε κι ὁ Χριστός μοῦ παραστέκεται βοηθός καί ἐλαφρύνει τά βασανιστήρια, ὥστε οὔτε πόνο, οὔτε μαρτύριο αἰσθάνομαι». Ἀκούγοντας αὐτά οἱ βάρβαροι ἀπελπίστηκαν καί κατάλαβαν ὅτι μέ κανένα τρόπο δέν θά καταφέρουν νά ἀλλάξουν τήν γνώμη του ἀκόμα κι ἂν τοῦ ἐπιβάλλουν ἀμέτρητες ἀκόμα ταλαιπωρίες κι ἔτσι ἔκοψαν τήν Ἁγία Αὐτοῦ Κάρα. Ἦταν στίς ἐννέα

τοῦ μηνός Μαΐου καί ἡ μακαρία ψυχή του ὀλόφωτη ἀνῆλθε στίς Οὐράνιες Κατοικίες, ἔχοντας τοὺς φωτεινοὺς ἀγγέλους πλάϊ της νά τέρπονται μαζί της καί νά ψάλλουν. Τό Ἅγιο καί πανσεβάσμιο Αὐτοῦ Λεῖψανο ἔμεινε σ' ἐκεῖνο τό βουνό ἄταφο καί ἀφρόντιστο. Μέ τή χάρη ὁμως τοῦ μεγαλοδώρου καί παντοδύναμου Θεοῦ φυλάχτηκε τόσα χρόνια ἀπό τοὺς θείους ἀγγέλους ἀκέραιο καί ἀβλαβές μέχρι πού ὁ Θεός, Αὐτός πού ἀποδίδει τιμές σ' ὅσους τόν πιστεύουν καί δέν ἀρνοῦνται τό Ἅγιο Ὄνομά Του, φανέρωσε μέ θαυμάσιο τρόπο τόν πολύτιμο αὐτό θησαυρό. Γιατί αὐτός ὁ πανάγαθος τίμησε ὅσους τόν δόξασαν στή γῆ καί ἀγωνίστηκαν γιά τό Πανάγιο καί Ὑμνημένο Ὄνομά Του καί πλούσια τοὺς ἀντάμειψε, ἀφοῦ τοὺς ἔκανε υἱούς Του καί κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του. Καί ὄχι μόνο τοὺς ἀποδίδει στοὺς Οὐρανοὺς ἀμέτρητες φορές περισσότερο τό τίμημα τῶν γῆινων καμάτων τους ἀλλά καί ἐδῶ στή γῆ τοὺς δίνει δύναμη νά κάνουν θαύματα καί ἀξιοπερίεργα, γιά νά δοξάζονται ἀπό τοὺς ἀνθρώπους καί νά παρακινοῦν μέ τό παράδειγμά τους καί τοὺς ὑπόλοιπους νά τοὺς μιμηθοῦν καί νά ἐπιδίδονται σέ ἀγαθὰ ἔργα, ὅσο αὐτό εἶναι δυνατό, ὅπως ὁ Ὅσιομάρτυρας Νικόλαος τοῦ ὁποίου τά θαύματα προκάλεσαν τόν σεβασμό ὅλων τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι τιμοῦν Αὐτόν πού ἔχει τό δικαίωμα ἐλεύθερα νά λέει τή γνώμη του ἐνώπιον τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ.

Εὔρεση τοῦ λειψάνου

Ἀπό τὰ πολλά θαύματά του ἀκοῦστε ἓνα, ἀπ' τό ὁποῖο θά μπορέσετε νά συμπεράνετε καί τὰ ὑπόλοιπα, γιατί ἀπό τό μέρος γίνεται γνωστό τό ὅλο. Στήν ἐπαρχία τῆς Ἀνατολῆς ὅπου γεννήθηκε καί ἀνατράφηκε ὁ Ὅσιομάρτυρας Νικόλαος ζοῦσε κάποιος ἄρχοντας πολύ πλούσιος, ὁ ὁποῖος προσβλήθηκε ἀπό λέπρα, σοβαρή ἀσθένεια, πού τόν ἔλιωνε καί κατάρτωγε τίς σάρκες του. Εἶδεψε πολλά χρήματα σέ γιατρούς χωρίς κανένα ὄφελος καί μάλιστα ὅσο αὐτός ξόδευε τόσο ἡ ἀσθένεια ἄκμαζε, πράγμα πού τοῦ προκαλοῦσε θλίψη μεγάλη. Μιά νύχτα ἐνῶ κοιμόταν ὁ ἄρχοντας φανερώθηκε στόν ὕπνο του ὁ Ἅγιος λέγοντάς του: «*Γιατί κοπιάζεις καί σπαταλᾷς ἀνώφελα τόν πλοῦτο σου; Πήγαινε στήν περιοχὴ Λάρισας καί ρώτησε νά μάθεις πού βρίσκεται τό βουνό τῆς Βουνένης. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐξερευνήσεις καλά τήν περιοχὴ θά βρεῖς σέ μιά βρύση τό Λείψανό μου, τό ὁποῖο θά σέ γιатρέψει ἀπ' τή φοβερὴ ἀρρώσθειά σου*». Τό πρωῒ λοιπόν ὅταν ξημέρωσε σηκώθηκε ὁ ἄρρωστος ἀπό τό κρεβάτι καί χωρίς νά ἐνημερώσει τό σπίτι του, κατευθύνθηκε πρὸς τήν παραλία ὅπου βρῆκε πλοῖο πού ταξίδευε πρὸς Λάρισα.

Ἀφοῦ ἔφτασε στόν τόπο πού τοῦ εἶχε πεί ὁ Ἅγιος, βρῆκε τή βρύση, πού ἀπείχε πολύ μακριά ἀπό τό σῶμα τοῦ Ἀγίου δέκα πέντε σχεδόν πόδια (περίπου 50 μέτρα) ἀπ' τήν ὁποία ἔρρεε ἄφθονο καί μαζί πολύ γλυκό

νερό, πράγμα πού, πολύ τόν χαροποίησε. Ἐπειτα ἀφοῦ, ἐρευνήσε μέ πολύ κόπο καί μέ μεγάλη ἐπιμέλεια τήν περιοχὴ, καθὼς ἐπρόκειτο γιά δάσος πυκνὸ καί μεγάλο, βρῆκε μέ τήν θεϊκὴ βοήθεια τό πανίερο Λείψανο τοῦ Μάρτυρα τό ὁποῖο βρισκόταν σέ θαυμασία κατάσταση, σῶο καί ἀκέραιο ἀκόμα μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια καί εὐωδίαζε ἀπεριόριστα. Τότε ὁ ἄρχοντας ἀφοῦ πρῶτα πλύθηκε στή βρύση, ἀσπάσθηκε τό ἅγιο Λείψανο μέ πίστη καί εὐλάβεια καί ἀμέσως λυτρώθηκε ἀπὸ τήν ἀσθένειά του καί ἐξαφανίσθηκε ὅπως τό σκοτάδι ἐξαφανίζεται ἀπὸ τό φῶς, καί μέσα σέ μιά στιγμή ἔγινε ἀπόλυτα ὑγιής, χωρίς καμιά πληγὴ νά ἀσχημίζει τήν σάρκα του. Γιά νά μὴν φανεῖ ἀχάριστος μπροστά σ' αὐτὴ τήν μεγάλη εὐεργεσία, καθάρισε ὅλη τήν περιοχὴ ὅπου βρῆκε, αὐτόν τόν πανίερο θησαυρὸ καί ἔκτισε Ἐκκλησίαν στό ὄνομα τοῦ Ἀγίου. Στὴ μέση τῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται ὁ Ἱερός καί θαυματουργὸς Τάφος τοῦ θείου Ὁσιομάρτυρα.

Γύρω ἀπὸ τό κτῆμα του ὑπάρχουν διάφορες περιοχές καί μεταξὺ τους τό χωριὸ Τζαμπασλάρ στό ὁποῖο βρίσκεται ἡ Ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου, τήν ὁποία κάθε χρόνο στή γιορτὴ πού γίνεται πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης του, τὴ μεταφέρουν στήν Ἐκκλησίαν, πού ἔχει τό ὄνομά του, στήν ὁποία συγκεντρώνονται πολλές χιλιάδες χριστιανῶν. Στὴ συνέχεια ὁ Ἄρχοντας ἐπέστρεψε στήν οἰκίαν του νοιώθοντας ἀγαλλίαση δοξάζοντας τόν Θεό, καί εὐχαριστώντας τόν Ἅγιο.

Πῆρε μαζί του κι ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Λεῖψανο καὶ
χῶμα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν τόπο, τὰ ὁποῖα ὅσοι ἀσπάζονταν
θεραπεύονταν ἀπὸ κάθε ἀσθένεια. Καὶ ὁ Ἅγιος τοῦ
Χριστοῦ Ὁσιομάρτυρας Νικόλαος δὲν ἔκανε μόνον αὐτό
τὸ θαῦμα ἀλλὰ καὶ πολλά ἀκόμη ἀξιωμακρινήματα,
γιατί ἐκεῖνος ὁ θεραπευμένος ἀρχοντας τὸ διαλαλοῦσε
παντοῦ καὶ τὸ ἔμαθαν ὅλοι, ὅχι μόνον στὴν περιοχὴ
του ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀνατολή καὶ ἡ φήμη
του ἔφθασε καὶ σ' ὅλη τὴ Δύση καὶ κατέφθαναν ἀπὸ
παντοῦ ὅσοι ἀσθενοῦσαν, καὶ ἀμέσως γιατρεύονταν
ἀνάλογα, μὲ τὴν πίστη πού εἶχε ὁ καθένας πρὸς τὸν
Θεό, καὶ τὴν εὐλάβειά του πρὸς τὸν Μάρτυρα.

Ἀκόμα καὶ σήμερα ὁ Ἅγιος κάνει θαύματα γι'
αὐτοὺς πού πιστεύουν ἐγκάρδια στὸν Δεσπότη Χριστό
καί, δείχνουν θερμὴ εὐλάβεια στὸν Ἅγιο καὶ τὸν δο-
ξάζουν μὲ τρόπο θεάρεστο, μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίες,
μὲ συντριβὴ καὶ ταπείνωση.

Ἡ Ἁγία του Κάρα. Ὑποδηξες ζωῆς.

Πρέπει ἐπίσης νά ἀναφερθεῖ, ὅτι στὸ νησί τῆς
Ἀνδρου ὑπάρχει Ἱερό καὶ Σεβάσμιο Μοναστήρι πού
φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις.
Σ' αὐτὸ τὸ Σεβάσμιο Μοναστήρι φυλάσσεται σάν θη-
σαυρός πολύτιμος ἡ θαυματουργὴ καὶ χαριτόβρυτος
Κάρα τοῦ Ὁσίου καὶ Μάρτυρα Νικολάου τοῦ Νέου
ἡ ὁποία πολλές φορές ἔχει μεταφερθεῖ στὴν Κωνστα-

ντινούπολη ἀπὸ τοὺς Πατέρες τοῦ Μοναστηριοῦ στό
μετόχι τῆς Μονῆς Βλάχ - Σαράγι καὶ κάνει πολλά καὶ
ἄπειρα θαύματα ὅπου μεταφέρεται ὅταν καλεῖται γιὰ
Ἁγιασμό.

Ἄς χαροῦμε καὶ ἐμεῖς λοιπὸν σήμερα καὶ ἄς εὐ-
φρανθοῦμε στὸ πνεῦμα ἄς τιμήσουμε τὸν Ἅγιο καὶ
ἄς τὸν ἐγκωμιάσουμε μὲ καθαρὴ καρδιά καὶ μὲ σύ-
νεση καὶ ἄς τὸν εὐχαριστήσουμε, ὅχι μὲ ἄπρεπα ἔργα
ἀνάρμοστα στὴν χριστιανικὴ πολιτεία, δηλαδή μὲ πο-
λυφαγία καὶ μὲ μέθη καὶ μὲ χοροὺς καὶ φωνές δυνα-
τές, ἀλλὰ μὲ ἐλεημοσύνη καὶ προσευχὴ καὶ μὲ δάκρυα
καὶ ἄλλα θεάρεστα ἔργα γιατί τότε θά ἀνταμειφθοῦμε,
ὅταν μὲ τέτοιον τρόπο γιορτάζουμε. Ὅποτε ἄς τυραν-
νηθοῦμε ἐδῶ πρόσκαιρα, ἐλέγχοντας τίς σαρκικὲς μας
ἐπιθυμίες γιὰ νά γίνουμε ἰσότιμοι τῶν Μαρτύρων καὶ
νά λάβουμε ἴδια ἀνταμοιβή μ' αὐτοὺς. Ἄν ὁμως νικη-
θοῦμε ἀπὸ τὰ σαρκικά μας πάθη καὶ πέσουμε στὶς πα-
γίδες τοῦ διαβόλου θά διαπράξουμε τέτοιο ἀμάρτημα
σάν νά προσκυνούσαμε τὰ ἄψυχα εἶδωλα.

Νίκησε λοιπὸν ἄνθρωπε τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώμα-
τά σου, γιὰ νά γίνεις μάρτυρας μὲ ἐλεύθερη ὁμως βού-
ληση, χωρὶς νά χρειαστεῖ νά χύσεις τὸ αἷμα σου. Ὅταν
κάποιος σέ ἐξυβρίσει ἢ σέ ἀδικήσῃ ἢ σέ δεῖρει δεῖξε
ἐγκαρτέρηση καὶ ὑπέμεινε τὴν προσβολή γιὰ χάρη τοῦ
Κυρίου, γιὰ νά τιμηθεῖς αἰώνια ἀπ' Αὐτόν. Ἐάν ὁμως
ἐξοργισθεῖς καὶ τοῦ ἀνταποδώσεις τὸ κακὸ καὶ τὸ κά-

νεις ἀκόμη χειρότερα τότε καθίστασαι παραβάτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ πού λέει: «Εγὼ δέ, λέγω ὑμῖν ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν», καὶ ἔχεις προσκυνήσει τὸν ἀρχαῖο θεὸ Ἄρη. Τό ἴδιο γίνεται καὶ μέ τὰ ὑπόλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα: ἐάν δηλ. ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν ὁ διάβολος, σέ παρακινεῖ καὶ σὺ ἐναντιωθεῖς μέ ἀνδρεία, μέ προσευχές καὶ μέ νηστεῖες καὶ δάκρυα καὶ νικήσεις τὸν πειρασμὸ τῆς σάρκας, μέ τὴν βοήθεια τοῦ ψυχικοῦ σου σθένους, τότε θεωρῆσαι πραγματικά μάρτυρας τῆς ἐγκράτειας. Ἄν ὅμως πορνευτεῖς προσκυνᾷς τὸ εἶδωλο τῆς μαρᾶς Ἀφροδίτης· ἂν μεθύσεις θυσιάζεις στὸν Διόνυσο, ἂν βλασφημήσεις ἢ καταπατήσεις ὄρκους, θά θεωρηθεῖ ὅτι ἀρνεῖσαι τὸ φρόνημά σου· ἂν εἶσαι φιλάργυρος καὶ ἄσπλαχνος καὶ δέν συμπονεῖς τοὺς φτωχοὺς καὶ τὴν ἀνάγκη τους, ἀλλὰ ἐνῶ αὐτοὶ πεινοῦν καὶ παγώνουν ἀπὸ τὴν γύμνια ἐσὺ φυλᾷς τὰ χρήματα στό κιβώτιο καὶ τὰ προσκυνᾷς σάν εἶδωλα, εἰδωλολάτρης θεωρεῖσαι σύμφωνα μέ τὸν Ἀπόστολο.

Σκέψου λοιπόν, χριστιανέ, ὅτι ὅταν δανεῖζεις αὐτόν πού ἔχει ἀνάγκη καὶ ἐλεημονεῖς μέ χαρὰ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Χριστὸς πού ἀνταποδίδει τίς εὐεργεσίες, θά σοῦ ἐπιστρέψει ὅ,τι ἔχεις δώσει, ἅπειρες φορὲς περισσότερο, τὴν φοβερὴ ἐκείνη μέρα τῆς κρίσης καὶ θά ζήσεις ζωὴ αἰωνία μέ ἀγαλλίαση στήν ψυχὴ πλάι σ' ὅλους τοὺς Ἁγίους, στήν Βασιλεία τὴν Οὐράνια. Ἐάν ὅμως φανεῖς ἄσπλαχνος καὶ φυλᾷς καὶ

καταχωνιάζεις τ' ἀγαθὰ σου, ὅταν πεθάνεις καὶ ἄλλοι θά τὰ κληρονομήσουν, μὰ καὶ ἐσὺ τρισάθλιε, θά κληρονομήσεις τὸν τόπο τῆς μελλοντικῆς σου τιμωρίας, τὴν κόλαση, καὶ αἰώνια θά καίγεσαι, ὅπως ὁ πλούσιος ἐκεῖνος τῶν Εὐαγγελίων, ἐπειδὴ ὑπῆρξες ἀνελεήμων καὶ ἄσπλαχνος καὶ φιλάργυρος. Ὅσοι λοιπόν εἴστε πλούσιοι σπείρετε τὸν πλοῦτο σας μέ χωράφι τὰ πεινασμένα στομάχια τῶν φτωχῶν, γιὰ νὰ μαζέψετε τίς σοδεῖές σας στήν οὐράνια ἀποθήκη κερδίζοντας παντοτινὴ ψυχικὴ χαρὰ· καὶ ὅσοι γιορτάζετε τὸ ὄνομά σας στή μνήμη τῶν Ἁγίων, μὴν προσκαλεῖτε πλούσιους στό τραπέζι σας, γιατί αὐτοὶ θά σᾶς τὸ ἀνταποδώσουν μέ προσκλήσεις καὶ συνεστιάσεις· ἐνῶ ἀντίθετα ἂν ταῖσετε τοὺς ἄπορους, ὁ Κύριος ὁ Πανάγαθος θά σᾶς ἀνταποδώσει τὸ καλὸ καὶ ἐδῶ, στήν προσωρινὴ αὐτὴ ζωὴ ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ στήν μελλοντικὴ καὶ αἰώνια, χαρίζοντάς σας τὴν οὐράνια Βασιλεία Του, πού μακάρι ὅλοι ἐμεῖς νὰ μπορέσουμε νὰ ἀποκτήσουμε. Ἀμήν.

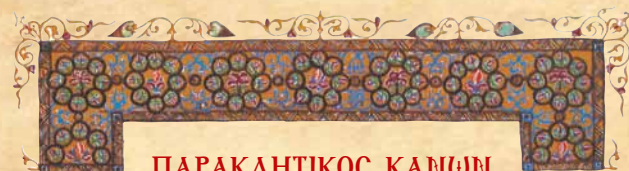

Ὁ Ἅγιος ἔνδορος. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ βρίσκεται στό Ναό μας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος Ἰατρός καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, διλιβομένων τε θερμός ὑπερασπιστής καὶ τῶν ἐν παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος· Ὁσιομάρτυς ἐξ ἑώας Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
Εἰς τὸν ἅγιον ὁσιομάρτυρα
ΝΙΚΟΛΑΟΝ
τὸν ἐν βορνένοις

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Ὁ Ἱερέυς· Εὐλογητός ὁ Θεός...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ψαλμός ρμβ΄ (142).

Ἡμε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώ-
τισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου,
εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.
Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου
σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς
ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρός τὴν ψυχὴν μου·
ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με
ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκρούς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν
ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρ-
δία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα
ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν

σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου ἡ ψυχὴ μου ὡς γῇ ἄνδρὸς σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καί ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστόν ποίησόν μοι τό πρῶτ' ἐξέλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τήν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου. Τό πνεῦμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τήν ψυχὴν μου, καί ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τήν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Καὶ εὐθύς τό, Θεός Κύριος, ἐξ ἐκατέρων τῶν Χορῶν, ὡς ἐξῆς:

Ἦχος δ'.

 Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α' . Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τό ἅγιον αὐτοῦ.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β' . Πάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ' . Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Εἶτα τά παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ' . Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

 σκητικῶς εὐαρεστήσας Κυρίῳ, ἀθλητικῶς τόν σὸν ἐτέλεσας βίον, Ὅσιομάρτυς Ἅγιε Νικόλαε. Ὅθεν τοὺς προσπίπτοντας, τῷ Σεπτῷ Σου Λειψάνῳ, (*) καὶ ἐξαιτουμένους σου, τήν θερμὴν προστασίαν, πάσης ἀνάγκης λύτρῶσαι σοφέ, καὶ νοσημάτων, παντοίων καὶ θλίψεων.

Δόξα. τό αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

(*) τῇ ἀγίᾳ σου Κάρᾳ

ὕ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυνα-
στείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι εἰμή γάρ
σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς
ἐρύσσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δέ διε-
φύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶμεν
Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γάρ δούλους σῴζεις αἰεί,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Φαλμός Ν' (50).

Κλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τό μέγα ἔλεός σου,
καί κατὰ τό πληθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου,
ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον
πλὺνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου, καί ἀπό τῆς
ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τήν ἀνομίαν
μου ἐγὼ γινώσκω, καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπι-
όν μου ἐστι διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἡμαρτον,
καί τό πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἂν
δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καί νικήσῃς ἐν
τῷ κρίνεσθαί σε. Ἰδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελή-
φθην, καί ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ
μου. Ἰδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τά ἄδη-
λα καί τά κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς
μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπω, καί καθαρισθήσομαι·
πλυνεῖς με, καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπό-
στρεψον τό πρόσωπόν σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν
μου, καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.
Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καί
πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου σου,
καί τό Πνεῦμα σου τό ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ'
ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρί-
ου σου, καί πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.
Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδούς σου, καί ἀσεβεῖς ἐπὶ
σέ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ
Θεός τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά
μου τήν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τά χεῖλη μου
ἀνοίξεις, καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνε-
σίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν·
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ
πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμέ-
νην καί τεταπεινωμένην, ὁ Θεός, οὐκ ἐξουδε-
νώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τήν
Σιών καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλήμ.
Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφο-
ράν καί ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό
θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Νίκην ἡμῖν Νικόλαε δίδου. Γερασίου».

Εἶτα ψάλλομεν τὰς Ὁδὰς τοῦ Κανόνος.

Ὁδὴ α΄ . Ἦχος πλ. δ΄ . Ὑμνὸν διοδεύσας.

Μικήσας δολίου τὰς μηχανάς, Νικόλαε μάκαρ, ἐκνικῆσαι τὰς χαλεπάς, αὐτοῦ καθ' ἡμῶν ἐπινοήσεις, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς ἐνδυνάμωσον.

Βάματα βλύζει ποταμηδόν, ἡ θεία σου Θήκη, (*) ἐνεργεῖα τῇ θεϊκῇ, καὶ νέμει παθῶν τὴν θεραπείαν, τοῖς πρὸς αὐτὴν προσιοῦσι Νικόλαε.

Καθάρας τό σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, παθῶν ἀκαθάρτων, τῇ τοῦ Πνεύματος δωρεᾷ, χαράν καὶ εἰρήνην καὶ ὑγίαν, δίδου ἡμῖν Ἀθλοφόρε Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ετέξασα Λόγον τόν τοῦ Θεοῦ, ἀπερινοήτως, τῇ οὐσίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκ πάσης ὑλώδους προσπαθείας, Θεογεννῆτορ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

(*) Ἡ θεία σου Κάρα

Ὁδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μοσημάτων παντοίων, ῥύμην δεινὴν Ἄγιε, παύεις τῶν πιστῶς προσιόντων, τῇ προστασίᾳ σου, ἐξ ὧν με λύτρωσαι, Ὅσιομάρτυς Κυρίου, καὶ πταισμάτων αἵτει μοι, θεόδεν ἄφεςιν.

Ἡ ἀγία σου Θήκη(*), ἀγιασμόν βλύζουσα, πάντας ἀγιάζει Ἄγιου, Πνεύματος χάριτι, ἢ καταφεύγοντες, χαρᾶς πληρούμεθα δέας, καὶ δεινῶν ῥυόμεθα, πόνων Νικόλαε.

Μέγας ὄφθης προστάτης, καὶ ἀρωγός ἔτοιμος, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων, τῇ ἀντιλήφει σου, διό βοῶμεν σοι Μεγάλων θλίψεων ῥύου, Ἄγιε Νικόλαε, ἡμᾶς ἐκάστοτε.

Θεοτοκίον.

Εησοῦ τόν Σωτῆρα, καὶ Ποιητὴν τέξασα, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας λαβόντα, ἐκ σοῦ τόν ἄνθρωπον, Κόρη Πανάμωμε, αὐτόν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς ὡς Θεοτόκον σε, πίστει δοξάζοντας.

(*) Ἡ ἀγία σου Κάρα

Διάσωσον Ὅσιομάρτυς Νικόλαε πάσης βλάβης, τοὺς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὡς δεδεγμένος θεόθεν πλουσίαν χάριν.

Κτίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τό Κάδισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Δσκήσας καλῶς, ἐν τοῖς Βουνένοις Ἄγιε, ἐχθρόν δυσμενῆ, ἀθλητικῶς κατέβαλες, οὐ τῆς κακίας λύτρωσαι, τοὺς προστρέχοντας πόδῳ τῇ σκέπῃ σου, καὶ ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον ἡμᾶς, τῷ θείῳ θελήματι Νικόλαε.

Ὦδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μεκρωθέντας τοῖς πάθεσι, τῇ ζωοποιῷ πρεσβείᾳ σου ἔγειρον, τοὺς προστρέχοντας Νικόλαε, τῇ σῇ ἐκ Θεοῦ πλουσίᾳ χάριτι.

Μοῦν ἀλάστορα ἥσυχνας, τοῖς ἀθλητικοῖς σου σκάμμασιν Ἄγιε, διὰ τοῦτο δυσποῦμέν σε, ἐκ φθορᾶς τόν νοῦν ἡμῶν ἀνύψωσον.

Δατρεῖον ἀδάπανον, τό σεπτόν σου Λείψανον(*) ἔχοντες Ἄγιε, πάσης νόσου καὶ κακώσεως, τάχος ἐκλυτρουμέδα Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Καθαρᾶς πολιτείας με, νῦν ἐπιλαβέσθαι Κόρη ἀξιώσον, ὡς ἂν πάσης καθαρότητος, τοὺς καρπούς προσάξω τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ὦδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Μυβρησον ἡμῖν, ταῖς πρεσβείαις σου Νικόλαε, οἰκτιρῶν τῶν θεϊκῶν τόν γλυκασμόν, τοῖς παθῶν ἐν τῇ πικρίᾳ δεινῶς στένουσι.

Δέοντα δεινόν, τόν ἀόρατον Νικόλαε, ὠρυσόμενον ἀπαύστως καθ' ἡμῶν, κατασύντριψον τῇ ῥάβδῳ τῆς σῆς χάριτος.

Δστρον φαεινόν, ἐξ Ἑώας ὡς ἀνέτειλας, πρὶν τὰ Βούνενα ἐλάμπρυνας σοφέ, νῦν τὰς Θήβας(**) ἀγιάζεις τῷ Λειψάνῳ σου.

(*) Τὴν σεπτὴν σου Κάραν.

(**) Τὴν Ἄνδρον ἀγιάζεις ἐν τῇ Κάρᾳ Σου.

Θεοτοκίον.

 χουσα Ἀγνή, συμπαθείας πλοῦτον ἄπειρον, κατοικτείρησον ἡμᾶς καὶ συνοχῆς, συμπτωμάτων θλιβερῶν τάχος ἀπάλλαξον.

Ὡδή στ' . Τὴν δέξιν.

 νάμει τῇ θεϊκῇ ἀριστεύσας, δι' ἀθλήσεως ἐν ὄρει Βουνένων, ὡς βοηθός τοῖς ἐν Θήβαις (*) ἐπέστης διὰ τοῦ θείου Λειψάνου σου Ἄγιε, ὃ ὡς θησαύρισμα σεπτόν, Ἐνορία σου ταύτη κατέχουσα.

 λέω, ἴδε ἐν ὄμματι Μάρτυς, τούς ἐστώτας τῷ Σεπτῷ Σου Λειψάνῳ (**) καὶ δίδου τοῦτοις ψυχῶν καὶ σωμάτων, Ὅσιομάρτυς Νικόλαε ἱασιν, ὡς εἰληφώς παρὰ Θεοῦ, τῶν θαυμάτων τὴν θεῖαν ἐνέργειαν.

 αιμόνων, ἀποδιώκων τὴν ῥύμην, ἀσθενείας χαλεπὰς ἱατρεύεις, καὶ τὸν λεπρόν ἐκ τῆς λώβης καθαίρεις, καὶ τὴν ὑγίαν παρέχεις τοῖς χρήζουσι, Νικόλαε θαυματουργέ, τῶν ἐν Θήβαις (*) πιστῶν ἀγαλλίαμα.

(*) Τοῖς ἐν Ἄνδρῳ ἐπέστης, διὰ τῆς θείας Σου Κάρας Νικόλαε.

(**) Τῇ παντίμῳ σου Κάρᾳ.

Θεοτοκίον.

 λόφωτε, τοῦ Δεσπότη καδεδρά, χρυσοστόλιστε παστάς θείας δόξης, Παρθενομήτορ Ἀγνή Θεοτόκε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάδεσι, ἐκκάδαρον καὶ φωταυγές, τοῦ Υἱοῦ σου ἀνάδειξον σκὴνωμα.

 ιάσωσον Ὅσιομάρτυς Νικόλαε πάσης βλάβης, τούς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὡς δεδεγμένος θεόθεν πλουσίαν χάριν.

 χραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τό Κοντάκιον.

Ἦχος β' . Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

 κ τῆς Ἐώας ἐκλάμπας Νικόλαε, καταπυρσεύεις ἡμᾶς θεαῖς χάρισι, διό ὡς σεπτὸν ἱλαστήριον, τό Σόν Ὑπέρτιμον Λεῖψανον (**) ἔχοντες, λαμβάνομεν χάριν καὶ ἔλεος.

(*) Τῶν ἐν Ἄνδρῳ.

(**) Τὴν σὴν ὑπέρτιμον Κάραν πλουτήσαντες.

Προκείμενον.

ικαίος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέρδος
ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἰπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.
Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιβα-
λουσι γάρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν,
καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ
φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμό-
νας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου. Ἀποβήσεται δέ
ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας
ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι, ἐγὼ γάρ
δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δύνησονται
ἀντειπεῖν οὐδέ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμε-
νοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δέ καὶ ὑπὸ γονέων,
καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων, καὶ
θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι
ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ θρίξ ἐκ τῆς
κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται. Ἐν τῇ ὑπο-
μονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀδλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β' . Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἰκην ἡρας ἔνθεον, κατὰ παθῶν καὶ δαιμό-
νων, Ἅγιε Νικόλαε, πόνοις τῆς ἀσκήσεως
καὶ ἀδλήσεως, καὶ διπλοῦν εἵληφας, στέ-
φανον ἀξίως, διὰ τοῦτο ἐκβοῶμέν σοι Ἡμᾶς ἐνί-
σχυσον, πάσας ἐκνικῆσαι τοῦ δράκοντος, ἐπιβου-
λὰς μακάριε, ῥῶσιν καὶ υἱείαν καὶ ἱασιν, ἅπασι
παρέχων, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων ἐκ Θεοῦ, Ὅσι-
ομάρτυς τοῖς σπεύδουσι, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσι.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου...

Ὠδὴ ζ' . Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Πό σου ἐξ Ἑώας, ὁ νοσῶν πάλαι ἄρχων
καθοδηγούμενος, ἐπέστη ἐν Βουνένοις,
εὐρών δέ τό σόν σῶμα, ἐξιάδθη τῆς μά-
στιγος, ἴασαι οὖν Ἀθλητά, κάμει πικρὰς ὁδύνης.

Νοῦς τήν σήν Μάρτυς χάριν, ὁ ῥυσθεῖς
ἐκ τοῦ πάθους τῇ ἀντιλήψει σου, ναόν
σοι ἀνεγείρει, ναόν οὖν κάμει δεῖξον, θεο-
μάκαρ Νικόλαε, τῆς ἐπινοίας Θεοῦ, θεριμῇ σου
ἐπισκέψει.

νεργοῦσα ἀπαύστως, ἡ σκηνοῦσα τῇ
Κάρα σου χάρις ἄνωθεν, ἰάματα ποιί-
λα, τελεῖ ἐν Βυζαντίῳ, καί παρέχει τοῖς
χρήζουσι, Νικόλαε θαυμαστέ, τὰς θεοσδότους
δόσεις.

Θεοτοκίον.

υπουμένην ἀθλίως, τὴν καρδίαν μου
Κόρη γνώμη ἀγνώμονι, ἀπόπλυνον τοῦ
ἄγους, καί σύνεσίν μοι δίδου, τοῦ ποιεῖν
τά ἐντάλματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, ἵνα σε
μακαρίζω.

Ὡδή η' . Τὸν Βασιλέα.

νδρος ἡ νῆσος, τῇ παναγία σου Κάρα,
ἀγιάζεται Νικόλαε θεόφρον, ὅθεν καὶ κη-
ρύττει, τὰ θαύματά σου Μάρτυς.

ωμάτων δίδου, καὶ τῶν ψυχῶν θεραπεί-
αν, τοῖς προστρέχουσι τῷ σῶ Σεπτῷ Λει-
ψάνῳ (*) ὁ ἡ θεία χάρις, ἐδόξασε πλου-
σίως.

(*) Τῇ κάρα σου τῇ θεία

δέ ὑπόθεν, τοὺς ἐν ψυχῇ κατωδύνω
ἐκζητοῦντάς σου τὴν θείαν προστασίαν,
καὶ τὰς τούτων πλήρου, Νικόλαε αἰτή-
σεις.

Θεοτοκίον.

ἡτερ Κυρίου, Θεοχαρίτωτε Κόρη, τῶν τοῦ
ὄφους ἐκτόπων νοημάτων, ῥῦσαι τὴν
ψυχὴν μου, καὶ σῶσόν με Παρθένε.

Ὡδή θ' . Κυρίως Θεοτόκου.

Μάρτυς ἐν Ὅσις, Νικόλαε μάκαρ, δυσχε-
ρειῶν τῶν τοῦ βίου ἀπάλλαξον, τοὺς τὴν
σεπτὴν σου πρεσβείαν αἰτοῦντας Ἄγιε.

σώπῳ μετανοίας, Νικόλαε μάκαρ, τὴν
ῥυπωθείσαν καρδίαν μου κάθαρον, καὶ
πρὸς ὁδὸν τὴν εὐθείαν ἀεὶ ὁδήγει με.

πέρ τῶν σέ ὑμνούντων πάντοτε δυσώπει,
τόν ἐλεήμονα Κύριον Ἄγιε, πᾶσι διδόναι
ἀπαύστως τό θεῖον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

 πέραγνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, χαρίτω-
σόν μου καί νοῦν καί διάνοιαν, τοῖς μη-
τρικοῖς οἰκτιρμοῖς σου ἵνα δοξάζω σε.

Τό Ἄξιόν ἐστι καί τά μεγαλυνάρια.

 αἶροις τῆς Ἑώας θεῖος βλαστός, ὁ ἀνδρα-
γαθήσας, ἐν Βουνένοις περιφανῶς, χαί-
ροις, ὁ τὰς Θήβας (*) ἀπαύστως ἀγιάζων,
Νικόλαε παμμάκαρ τῇ θεία Θήκῃ σου.

 εὔτε ἐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τόν ἐκ τῆς
Ἑώας ἐξαστράψαντα ἀθλητήν, φύλακα
καί ῥύστην Χριστιανῶν ἀπάντων Νικό-
λαον τόν Νέον, Χριστοῦ τόν Μάρτυρα.

 νθος τῆς νεότητος παριδών, καί ῥέουσας
δόξαν, ἡκολούθησας τῷ Χριστῷ, ἀσκήσε-
ως πόνοις, καί ἄθλοις μαρτυρίου, Νικό-
λαε ἐντεῦθεν λαμπρῶς δεδόξασαι.

(*) Ὁ τήν Ἄνδρον ἀπαύστως ἀγιάζων, Νικόλαε παμμά-
καρ τῇ θεία κάρᾳ Σου.

 ὃ νοσοῦντι ἄρχοντι ἐποφθεῖς, ὑπέδειξας
τούτῳ ποῦ τό σκῆνός σου τό σεπτόν, ὃ
εὐρών παμμάκαρ, τήν θεραπείαν εὔρε,
κηρύττων σου τήν χάριν, Μάρτυς Νικόλαε.

 ἐδοται τῇ Ἄνδρῳ ὡς θησαυρός, πολύτι-
μος μάκαρ, ἡ ἀγία σου κεφαλή, ἥν πε-
ρικυκλοῦντες, λαμβάνομεν ἐκ ταύτης,
ἀγιασμόν καί ῥῶσιν, Μάρτυς Νικόλαε.

 αἶροις τῶν Βουνένων λύχνος λαμπρός, καί
τῆς Βοιωτίας, (*) λαμπαδοῦχος ὁ φαεινός,
τῆσδε Ἑνορίας, (**) Ὁσιομάρτυς κλέος καί
πρός Χριστόν μεσίτης, θερμός Νικόλαε.

 χων παρῥησίαν πρὸς τόν Χριστόν, πρέσβευε
ἀπαύστως, πάσης ῥύεσθαι συμφορᾶς, τούς
τήν ἄθλησίν σου, Νικόλαε τιμῶντας, καί
ἀπεκδεχομένους, τήν θείαν χάριν σου.

 αἶροις Θετταλίας πάσης φρουρός, χαίροις
τῆς Ἑλλάδος πολιοῦχος καί ἀρωγός,
χαίροις ὁ Βουνένων, τὸν τόπον ἀγιάσας,
τοῖς ῥεΐθροις σῶν αἱμάτων, μάκαρ Νικόλαε.

(*) Τῆς Θεσσαλίας.

(**) Χαίροις τό τῆς Ἄνδρου.

ύλαττε τοὺς δούλους σου ἀδλητά, τοὺς
ἀθροιζομένους τῷ Σεπτῷ σου, Μάρτυς
Ναῶ, καὶ ἐπιτελοῦντας, τὴν σὴν ἁγίαν
μνήμην, ἐκ πάσης ἐπηρείας, σοφὲ καὶ θλίψεως.

έγαν σε προστάτην καὶ βοηθόν, κεκτήμε-
θα μάρτυς, πεπτωκότες ἐν πειρασμοῖς,
ῥῦσαι οὖν παμμάκαρ, ἡμᾶς λοιμοῦ λι-
μοῦ τε, καὶ πάσης ἐπηρείας, θεῖε Νικόλαε.

Τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ

αίροις τῶν Ὁσίων ὁ κοινωνός· Χαίροις
τῶν Μαρτύρων ὁ ζηλώσας τὴν ἀρετὴν.
Χαίροις ὁ ἐν ὄρει Ἀμώμων διαπρέψας
Ἐφραίμ Ὁσιομάρτυς, διπλοῖς ἐν σκάμμασι.

Τῶν Βοιωτῶν Ἀγίων

εραφεῖμ, Νικήταν, Ροῦφον, Λουκάν, Κλή-
μεντα, Ρηγίνον, Καλοκτένην τε Γερμανόν,
καὶ σύν Μελετίῳ, Λουκάν πνευματοφό-
ρον ὡς Βοιωτῶν προστάτας ὕμνοις γεραίρομεν.

(Ποίημα Χ. Μπούσια)

ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

Τό τρισάγιον, τά συνήδη τροπάρια, ἐκτενὴς καὶ
ἀπόλυσις, μεθ' ἧν ψάλλομεν τό ἐξῆς.

Ἦχος β' . Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

άντας τοὺς προσπίπτοντας πιστῶς, τῇ σῇ
θαυμαστῇ προστασία, καὶ εὐφημοῦντάς
σε, Ἅγιε Νικόλαε, Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ,
καὶ τό Θεῖον Σου Δεῖψανον (*) κατασπαζομέ-
νους, σκέπε καὶ διάσωζε, ἐκ πάσης θλίψεως,
λύων συμφορῶν τόν χειμῶνα, καὶ πικρῶν λυ-
τρούμενος πόνων, ταῖς πρὸς τόν Δεσπότην ἰκε-
σίαις σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δίστιχον.

Νικητὴν Νικόλαε παδῶν με δεῖξον
Γεράσιμον σπεύδοντα τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

(*) Καὶ τὴν πάντιμον Κάραν σου.

«Φύλαττε τοὺς δούλους σου ἀθλητά,
τοὺς ἀθροιζομένους τῷ Σεπτῷ σου, Μάρτυς Ναῶ...».

ΕΥΧΑΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ Ι. ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΥΧΗ

ὑπὸ Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου (†)

Τανένδοξε Ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἅγιε Νικόλαε,
ὁ τοῖς ῥήμασιν αὐτοῦ ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ἀκο-
λουθήσας, καὶ ἀσκητικῶς δι' ἰσαγγέλου πολι-
τείας αὐτῷ εὐαρεστήσας· ὁ τὸ πανάγιον τοῦ Σωτῆρος
ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα ὁμολογήσας, καὶ ὑπὲρ
αὐτοῦ προθύμως τὸ αἷμά σου ἐκχέας, καὶ παρ' αὐτοῦ
ἐπαξίως θαυμάτων δωρεᾶ καὶ ἰαμάτων δυνάμει δοξα-
σθεῖς, καὶ πᾶσι παρέχων τῆς θερμῆς σου προστασίας
τάς σωτηριώδεις ἀντιλήψεις. Σοῦ δεόμεθα ἐν τῇ ὥρᾳ
ταύτῃ· ἔπιδε ἐκ θείων ὑψωμάτων καὶ πλήρου τὰς
αἰτήσεις ἡμῶν, τῶν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ πίστει προσιόντων
τῷ Πανσέπτῳ Σου Λειψάνῳ.

Μὴ παρίδῃς, Ἄγιε, τὴν δέησιν ἡμῶν, καὶ ἀπάλλατ-
τε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀσθενείας
καὶ θλίψεως, ὥς πολλὴν παρῴρησιν πρὸς Χριστὸν κε-
κτημένους. Εὐλόγει τῇ μαρτυρικῇ σου πρεσβείᾳ καὶ
χάριτι τοὺς οἴκους καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν, τῶν
προσφευγόντων σοι θερμῶς.

Αἶτει ἡμῖν παρὰ Κυρίου ῥῶσιν καὶ ὑγείαν, γῆς εὐ-
φορίαν καὶ πᾶσαν εὐπραγίαν, καὶ ἀποδίωκε ἀφ' ἡμῶν
πάντα πειρασμὸν καὶ πᾶσαν ἐπήρειαν τοῦ ἀρχεκάκου
ἐχθροῦ, τοῦ ζητοῦντος τὴν ἀπώλειαν ἡμῶν, καὶ πρέ-
σβευε πρὸς Κύριον διδόναι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν,
ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐλέει, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ΕΥΧΗ

ὕπὸ Καθηγουμένης Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἀγieroδεϊτίσεως

 ἔσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δυνατὸς ἐν ἰσχύϊ καὶ ἐν ἐλέει ἀμέτρητος· ὁ ἐν
Ἀγίοις ἀναπαυόμενος καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀπαύστως
δοξαζόμενος· ὁ τῶν Ὁσίων τὰ δάκρυα εἰς ὁσμὴν εὐω-
δίας προσδεχόμενος, τούτων δὲ ταῖς παννύχοις προ-
σευχαῖς, ταῖς μακραῖς νηστεαῖς καὶ τοῖς ὅλοις ἀσκη-
τικοῖς καμάτοις εὐφραινόμενος· ὁ τῶν Μαρτύρων τοῖς
ἄθλοις θαυμαζόμενος, τούτων δὲ τοῖς αἵμασι εὐμενῶς
ἰλασζόμενος· ὁ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ δι' ἡμᾶς τὸ
ἐκούσιον πάθος ὑπομείνας, ἵνα ἡμεῖς ἀπαθείας τὴν

χάριν ἐνδυσώμεθα· ὁ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς τὴν ἄχρα-
ντόν σου πλευράν, ἵνα τῆς Εὐσας τὸ ὀλίσθημα ἐπανορ-
θώσης Ἀγαθέ, ἣν ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ διέπλασας
ἐν σοφίᾳ, τῇ χειρὶ σου τῇ Ἀχράντῳ· ὁ τῶν Ἀγίων ταῖς
δεήσεσιν ἐπικαμπτόμενος, ταῖς δὲ πρεσβείαις τῆς Ἀει-
παρθένου σου Μητρὸς, Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας,
πάντας ἡμᾶς σῶζων ὡς φιλόανθρωπος. Αὐτὸς καὶ νῦν
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς ἡμῶν τῶν σὼν ἀναξίων
ἰκετῶν, τῶν ἐπικαλουμένων τὸ Ὄνομά σου τὸ Ἅγιον.

Πρόσδεξαι δεόμενον ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐνδοξόν σου
Ὅσιομάρτυρα Νικόλαον, τὸν ἐν Βουνένοις τῇ ἀσκήσει
διαλάμψαντα καὶ τῷ Μαρτυρίῳ τελειωθέντα. Καὶ ἀξι-
ωσον ἡμᾶς τὴν τῆς ἀσκήσεως ὁδὸν αἰσίως περαιῶσαι, ὁ
τὰς ἀριστείας τῆς αὐτοῦ ἀσκητικῆς πολιτείας ἐν δόξῃ
τῇ ἀφθάρτῳ στεφανώσας. Ἐνίσχυσον ἡμᾶς, Μακρόθυ-
με, τὴν καλὴν σου δίδειν ὁμολογίαν, ἐν τῷ πράττειν
τὰ ἔργα τοῦ φωτός, ὁ τὸν Ἅγιον σου Μάρτυρα Νικό-
λαον φωτίσας, Σὲ μὲν ὁμολογήσαι Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώ-
πιον τυράννων τῶν ἀνόμων, τοὺς δὲ αὐτοῦ συστρατι-
ώτας καὶ συνασκητὰς ἐνισχύσας ἐν λόγοις σωτηρίοις,
τοῦ πράττειν τὸ θέλημά σου τὸ Ἅγιον.

Εὐδόωσον ἡμῶν τὰ ἔργα, ἵνα ἐν ἐπιγνώσει τῆς σῆς
ἀληθείας ταῦτα ποιῶμεν καὶ ἔτοιμοι γενώμεθα εἰς τὸ
πάσχειν ὑπὲρ σοῦ, ὁ τὸν Μάρτυρά σου Νικόλαον ἀξι-
ώσας τὸ σὸν πάθος ζηλωσαι, ἐν τῷ ὑπομεῖναι τὰς τῶν
μαστιγώσεων ὁδύνας, τὴν διὰ τῆς λόγχης τρωσιν τῆς

σαρκὸς καὶ τὴν ἐν τῷ δένδρῳ αὐτοῦ πρόσδεσιν, ὅτι ἐν Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἠπλώσας, ὅπως συναγάγῃς ἡμᾶς τοὺς παραβάσει ἀπὸ Σοῦ ἀπωσθέντας.

Τὰς λογικὰς ἡμῶν λατρείας πρόσδεξαι, ὡς ὁλοκάρπῳσιν πνευματικὴν, ὃ εὐαρέστως δεξάμενος τοῦ σοῦ Μάρτυρος τὰ αἵματα, τὰ ὑπὲρ Σοῦ χυθέντα καὶ τὴν γῆν πιάναντα, εἰς τὸ προσφέρειν σοι ἐν εὐλογίαις ἀγαθαῖς, καρπὸν δικαιοσύνης. Τὸν νοῦν ἡμῶν εἰρῇ-νευσον. Καὶ τοὺς διαλογισμοὺς ἡμῶν μακρὰν τῆς πο-νηρίας τήρησον, εἰς τὸ ἐνθυμεῖσθαι διαπαντὸς τὰ σὰ παραγγέλματα, ὃ ἱκανώσας τὸν σὸν Μάρτυρα ὅλον ἑαυτὸν σοι προσάξαι, ὡς αἰνέσεως θυσίαν εὐάρεστον τῷ τοῦ παντὸς ποιητῇ καὶ κυβερνήτῃ.

Τὰς καρδίας ἡμῶν διὰ τῆς μετανοίας καθάρισον, ὃ τὴν τοῦ Μάρτυρός σου καρδίαν Μονὴν σου ἁγίαν ποιήσας καὶ ἐν αὐτῇ κατοικήσας σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι. Πάσας ἡμῶν τὰς εἰσόδους ἐν τῷ σῷ ἁγιασμῷ διατήρησον, ὃ τὸν Μάρτυρά σου ἁγιάσας ταῖς ὑπὲρ σοῦ παθήμασί τε καὶ τῇ μακαρίᾳ αὐτοῦ σφαγῇ. Τὼν δωρεῶν τῆς χάριτός σου μετόχους ἡμᾶς ἀνάδειξον, ὃ τῷ Μάρτυρί σου τὴν σὴν ἰσχύν δωρησά-μενος εἰς τὸ ὑπομένειν καρτερῶς τὰς διὰ Σὲ πικρὰς βασάνους.

Τὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα ἡμῶν τελειῶσαι ἐν ἀγα-θοῖς ἐνίσχυσον, ἵνα τοὺς τῆς δόξης στεφάνους παρὰ Σοῦ, τοῦ Ἀγωνοθέτου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀξίως λάβωμεν

καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

(Αναγινωσκομένη εἰς πᾶσαν θλίψιν καὶ ἀσθένειαν)
Ὑπὸ Καθηγουμένης Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἀγieroθεϊτίσεως

τῶν αἰώνων ποιητῆς καὶ Βασιλεὺς τῶν ἀπά-ντων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἀληθὴς Θεὸς ἡμῶν· ἡ τῆς φιλανθρωπίας πηγὴ καὶ τῆς ἀγαθότητος ἄβυσσος· τῶν οὐρανίων δωρεῶν ὁ ἔχων καὶ διανέμων τὸν πλοῦτον. Ὁ μόνος δυνατὸς ὑπάρχων καὶ τῇ ἰσχύϊ σου τὰ πάντα διακρατῶν καὶ συνέχων τῇ χειρὶ σου.

Ὁ τὸν ἄνθρωπον διαπλάσας, εἰς τὸ δεσπόζειν τῆς σῆς δημιουργίας, τῆς δὲ αἰωνίου σου Βασιλείας κοι-νωνὸς γενέσθαι καὶ τῶν ἀγαθῶν σου κληρονόμος· ὁ τῆς υἰοθεσίας τὴν χάριν, παντὶ τῷ σοὶ πιστευόντι καὶ εἰλικρινῶς δουλεύοντί σοι δωρούμενος· ὁ τὰς δω-ρεὰς τῆς σῆς περιουσίας τοῖς σοῖς φίλοις χαριζόμενος, τὰς δὲ ἀντιδόσεις τοῦ σοῦ πλούτου, τοῖς Ἀγίοις σου πιστευόμενος· ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς καὶ τῆς ζωῆς ταμιούχος καὶ ἀρχηγός· ὁ τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου καὶ Παντουργοῦ σου Πνεύματος, τὰς ἰάσεις παντὶ τῷ σοὶ προστρέχοντι παρέχων· ὁ πᾶσαν νόσον θεραπεύων

ψυχῆς τε καὶ σώματος τῶν πιστῶν ἰκετῶν σου, πᾶσαν δὲ ἀσθένειαν καὶ δεινὴν ἐπιφορὰν τῶν σῶν δούλων συμπαθῶς ἰώμενος.

Ὁ ἐξαιρετὸς τῆς παναχράντου σου Μητρός, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τὰς μεσιτείας ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν ἐν εὐμενείᾳ δεχόμενος καὶ τῶν σῶν Ἁγίων τὰς ἰκεσίας καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ πάσῃ θλίψει εὐρισκομένων δούλων σου φιλανθρωπῶς πληρῶν, τοὺς δὲ ἐν νόσοις κειμένους καὶ τραύμασι τρυχομένους καὶ πάσαις πληγαῖς καὶ μώλωπι ὀδυνωμένους ὡς συμπαθῆς κουφίζων καὶ ἰώμενος· Αὐτὸς καὶ νῦν φιλάνθρωπε Κύριε, μὴ ὑπερίδῃς τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, μηδὲ παρασιωπήσῃς τῆς φωνῆς ἡμῶν, ἣν ἐκ βαθέων προσφέρομέν σοι, ἐν ταπεινώσει βοῶντες καὶ λέγοντες: Δέξαι Ἄγιε, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαύομενος, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐνδοξαζόμενος καὶ θαυμαζόμενος, καὶ νῦν τοῦ μεγάλου σου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος καὶ τελειωθέντος, τὰς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἐκτενεῖς αὐτοῦ ἰκεσίας καὶ δεήσεις· καὶ πρόσδεξαι αὐτὰς εὐμενῶς, ἡμῖν ἀντιπαρέχων τῶν ἰάσεων τὴν χάριν καὶ τῆς σῆς προμηθείας τὴν ἀντίληψιν, τούτῳ γὰρ τὴν μεγίστην καὶ ἐξαιρετὸν παρέσχες χάριν τοῦ ἰᾶσθαι τὰς δερματικὰς καὶ ἀλλεργικὰς νόσους, τὰς κεφαλοπονίας καὶ πάσας τὰς δεινὰς τῆς σαρκὸς παθήσεις καὶ ὀδυνηρὰς παρενοχλήσεις.

Δὸς, Ἄγιε ἁγίων, τὴν θεραπείαν τῷ πιστῷ σου δούλῳ (τῷ **δεῖνῳ**), τῷ ἐν νόσοις κειμένῳ καὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς σαρκὸς ὀδυνωμένῳ, τῇ δὲ ἀθυμίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ θλιβομένῳ, τὴν ῥῶσιν κατ' ἅμφω τούτῳ χαριζόμενος, ταῖς πρεσβείαις Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος ἐπικαμπτόμενος καὶ ταῖς αὐτοῦ εὐπαρησιάστοις εὐχαῖς τε καὶ δεήσεσιν, εὐῖλατος καὶ νῦν γενόμενος.

Παῦσον τῆς σαρκὸς τὸν πυρετόν· κούφισον τῆς τάλαιπωρίας τὴν στένωσιν· δρῶσιςον τῆς ἀσθενείας τὸν καύσωνα· πράϋνον τὸν ἐπικείμενον τῆς νόσου κλύδωνα· χάρισαι τὰνάματα τῆς σῆς εὐεργεσίας, τῇ ἀοράτῳ καὶ πανσθενεῖ σου ἐπιστασίᾳ. Παντὶ δὲ τῷ εὐλαβουμένῳ τὸν ὅσιον σου θεράποντα καὶ Μάρτυρα Νικόλαον τὸν ἐν Βουνένοις τελειωθέντα, βράβευσον τοῦ ἁγιασμοῦ σου τὰς δωρεάς, τῆς σῆς ἰσχύος τὸν θώρακα περιζωννύων ἡμᾶς.

Δὸς τοῖς ἀσπαζομένοις τὸ Τίμιον καὶ Χαριτόβρυτον Αὐτοῦ Λείψανον τῶν θαυμάτων σου τὸν ἀκένωτον πλοῦτον. Ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς ὀδύνης τῶν δυσχερῶν συμπτώσεων· ἴασαι ἡμῶν τῆς σαρκὸς τὰ ἐκζέματα, πᾶσαν ἀποκαθιστῶν ἐκ τούτου βλάβην καὶ δεινὴν κάκωσιν, συμπαθῶς τὴν θεραπείαν παρεχόμενος. Ἐπίθες τοῖς τραύμασιν τοῦ δούλου σου (τοῦ **δεῖνῳ**) τὴν σὴν συμπαθεστάτην χεῖρα καὶ τῆς πατρικῆς σου στοργῆς τὸ ἀπόσταγμα τελείαν καὶ ταχινὴν τὴν ῥῶσιν ποιούμενος, ἅμα δὲ ψυχῆς τὴν ἄνεσιν πλειόνως χαριζόμε-

νος, ὡς Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῶν σοὶ προστρεχόντων ἀντιλήπτωρ καὶ κηδεμὼν φιλόστοργος.

Ὅτι παρὰ σοῦ ζωῆς τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ἐλάβομεν καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Ἦταν Ὀκτώβριος τοῦ 1943. Οἱ σκληροὶ Γερμανοὶ εἶχαν ἐτοιμασθεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ νὰ σκορπίσουν τὸν θάνατο πρὶν ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὴ Θήβα καὶ ἀφήσουν πίσω τους μιὰ ἐρείπω-μένη συνοικία τῆς. Οἱ πληροφοροεῖς τους ἔλεγαν ὅτι στὸ Τάξι ἦταν κρυμμένα πολλὰ πυρομαχικά τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀντάρτες ἐναντίον τους. Δὲν εἶχαν ἄδικο. Πράγματι, στὸ σημεῖο πού βρίσκεται σήμερα τὸ καμπαναριό ὑπῆρχε ἕνας μικρὸς βοηθη-τικός χῶρος ὅπου ἦταν γεμάτος μὲ πυρομαχικά.

Ἡ διαταγὴ πού ἔδωσαν οἱ Γερμανοὶ πάγωσε τίς καρδιές τῶν κατοίκων καὶ αὐξήσε τὸ ἐσωτερικό δράμα τῆς ἀγωνίας τῶν γονέων γιὰ τὰ παιδιά τους, ὅλων γιὰ ὅλους, ἀδελφούς, ἀρρώστους, γυναῖκες καὶ παιδιά...

Ὅλοι συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ Ναό, ἐνῶ ἀπέναντί τους τὸ ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα περιέμενε τὸ σύνθημα τοῦ ἀξιωματι-κοῦ γιὰ νὰ στείλει τὸ καντό μολύβι στὰ σώματα τους.

Παράλληλα ζήτησαν κατάλογο μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ πάνω, μὲ τὴ διαταγὴ ὅτι ὅποιος δὲν ἦταν παρὼν νὰ τὸν ἀναζητοῦσαν καὶ νὰ τὸν ἐκτελοῦσαν ἐπὶ τόπου.

Ἐγινε ἐξωνυχιστικός ἔλεγχος παντοῦ. Καὶ πού δὲν ἔψαξαν. Μέχρι καὶ στὸ Ναό μπῆκαν γιὰ νὰ ἐντοπίσουν ἐκεῖνο πού ἤδε-λαν. Τὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χώρου, ἔκλεινε μιὰ ξύλινη πόρτα, ἣ ὁποῖα ἀνοιγόκλεινε μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα καὶ παρά-τεινε τὴν ἀγωνία τῶν ἀπελπισμένων, πού παρακολουθοῦσαν τὸν ἀξιωματικό νὰ φτάνει μέχρι τὴν εἴσοδο τοῦ χώρου αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ μὴν μπαίνει μέσα, οὔτε ἀπὸ στρατιωτικὴ διαίσθηση, οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπινη περιέργεια. Σέ λίγο οἱ Ναζί ἔφυγαν. Ἐφυγαν ἄπρακτοι. Κατευδύνθηκαν πρὸς τὴ νότια πλευρὰ τῆς Ἐπαρχίας.

Οἱ διασωθέντες ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιά ἀμέσως ἔτρε-ξαν μέσα στὸ Ναό. Μὲ κεριὰ καὶ λαμπάδες, γονυκλισίες, μυστικὲς προσευχές καὶ δάκρυα εὐχαριστοῦσαν τὸν Ἅγιο πού τοὺς ἔσωσε.

Τὸν εὐχαριστοῦσαν διότι ἐκεῖνος ἦταν πού ἐμπόδισε τὸν Γερ-μανό ἀξιωματικό νὰ ἐντοπίσει τὰ πυρομαχικά καὶ νὰ στείλει τοὺς ἐνορίτες του στὸ θάνατο, ἐνῶ ὁ Ναός του νὰ γινόταν στάκτες καὶ ἐρείπια.

Ἄς τὸν εὐχαριστοῦμε λοιπόν καὶ ἂς Τὸν παρακαλοῦμε νὰ μὴν στερήσει ποτέ ἀπὸ τὴν Ἐνορία μας τὴν Εὐλογία, τὴ Χάρη καὶ Προστασία Του.

Άργυροσκέπαστη
εικόνα του Αγίου.
Βρίσκεται στην
νήσο Σαλαμίνα.
(Κειμήλιο οικογ.
Πάλλα).

Ψηφιδωτή εικόνα
του Αγίου.
Μαψός Κορινθίας.

Τοιχογραφία του Αγίου από τόν όμώνυμο Ναό Του,
στην Παναγία (Άσκη) Θηβών.

Θαυμάσια Εικόνα τοῦ Ὁσιομάρτυρος.
Φυλάσσεται στήν Ἱ.Μ. Ξενοφώντος Ἀγίου Ὁρους.

Θαυματουργός εἰκόνα τοῦ Ἀγίου.
Ἱ.Μ. Ἀγ. Νικολάου Ἀνδρόν.

Εικόνα του Αγίου από την φυλλάδα της Ασματικής
Ακολουθίας που είχε εκδοθεί στη Βενετία τό 1791.
Κτῆμα τῆς Ι.Μ. Αγίου Νικολάου Ἀνδρου

Παλαιά εικόνα του Αγίου με σκηνές του Μαρτυρίου του.
Βρίσκεται στην Ανάβρα Βόλου.

Εικόνα του Αγίου
πού απεικονίζει
τό δαύμα
του Ὀκτωβρίου
του 1943.

Εικόνα του Αγίου από
τήν ομώνυμη Μονή Του
στόν Μαφό Κορινθίας.

Άσμοσκεπάστη εικόνα του
Ναού μας. Καθαγιάσθηκε
ἐπί τῆς Τιμίας Κάρας στίς
5/11/2000 ἀπό τόν Παν.
Καθηγούμενο π. Δωρόδοεο.

Εικόνα του Αγίου. Βρίσκεται
στήν νήσο Γλύφα ἀπέναντι ἀπό
τήν Πελασγία Φθιώτιδος.

Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου,
πού φυλάσσεται
στήν Ἱ. Μ. Ἀγ. Νικολάου
Ἄνδρου.

Παλαιά εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.
Βρίσκεται στήν Ἱ. Μ.
Ἀγ. Νικολάου Ἄνδρου.

Σκηνές ἀπό τό μαρτύριό Του. Λεπτομέρεια τῆς δέσμης τῆς Τιμίας Κάρας.

Ἡ ἀργυρά λειψανοθήκη τοῦ Ναοῦ μας.

Φορητὴ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Κτῆμα τοῦ Ναοῦ μας.

Ἀπό τίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἀγίου μας

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ μέ τήν φιλόορτη παρουσία Του
προσδίδει χαρά στή χαρά μας καί δύναμη στίς προσευχές μας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

**ΙΕΡΟΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΘΗΒΩΝ**

Γ. Σεφέρη 3 – 32 200 ΘΗΒΑ

Τηλ. & fax: 22620 24282

www.inAgiouNikolaouTouNeou.gr

e-mail: osiomnikolaos@gmail.com

Έκδοτική παραγωγή

ΣΑΪΤΗΣ

Τηλ. 210-34.76.090